

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Fru Lilli Gyldenkilde behøver såmænd ikke at være så bange for, at der gøres forskel på partierne i denne sag. Når jeg sagde, at det havde været en fordel, om Socialdemokratiet var kommet med det forslag tidligere, tænkte jeg på foråret 1985, hvor vi ikke overhovedet kunne få Socialdemokratiet i tale om noget med hensyn til uddannelse.

Når jeg derefter sagde, at SFs forslag efter min mening var et paradeforslag, hang det sammen med, at det kom på et tidspunkt, hvor SF måtte vide, at der ikke kunne laves nogen ændring, fordi vi ikke var startet på revisionen nu. Nu er det der, så o.k., og så vil det da indgå sammen med andre ting, men der er på tidspunkter fremsat forslag, som man vidste ikke ville kunne gennemføres; sådan er de politiske konstellationer jo, når man har lavet et forlig og aftalt, hvornår revisionen skal ske. Sådan er det nu engang.

Derudover er der kun at sige til spørgsmålet om, hvad der skal laves om på det, at der er en lang række ting, som skal laves om administrativt, og dem synes jeg vi skal lave om her i sommerferien, så godt det nu kan lade sig gøre. Det er først og fremmest arbejdsministerens opgave, men i det omfang, arbejdsministeren ønsker at spørge os om det, vil vi være til rådighed. Der er en række ting med hensyn til, hvordan Arbejdsformidlingen har fungeret, hvordan informationssystemet har fungeret, og hvordan registreringen af uddannelsespladser har fungeret, som ikke har været gode nok, og som vi skal lave om. Det er der er ikke noget besynderligt i; det kan man læse af rapporten.

Det, som er det vanskelige, og som jeg heller ikke tror at hverken Socialdemokratiet eller SF har noget bud på, er, hvordan man kombinerer et arbejdstilbud og et uddannelsstilbud, sådan at det både er motiverende og fører til en bedre beskæftigelsesmulighed. Det er det, sagen drejer sig om.

Dohrmann (FP):

Hvis jeg ellers kan tillade mig at udnævne mig selv til uvildig dommer i den diskussion, der bliver ført her, vil jeg sige, at det vel nok er en kendsgerning, at hverken den af den tidligere socialdemokratiske regering gennemførte ordning eller den nugældende ord-

ning gennemført af regeringspartierne og Det Radikale Venstre har været særlig heldig. Der er ingen tvivl om, at mange af dem, der har været langtidsledige, har nogle meget store problemer. De kan være af økonomisk art, men jeg tror egentlig de lige så tit er mere af psykologisk art, hvor de både trænger til inspiration og måske også et forsigtigt spark bagi for at blive sat i gang.

Læser man ministerens fremsættelsestale til lovforslag nr. L 231 og L 232, synes jeg, man helt tydeligt sidder tilbage med en fornemmelse af, at arbejdsministeren i hvert fald indirekte indrømmer, at de nugældende ordninger langfra er tilfredsstillende. Det har ministeren så sandelig ret i.

Det, der først og fremmest er galt, er vel nok, at mange af dem, som egentlig gerne vil i gang, ikke tror på, at de uddannelser, de eventuelt går ind i, nogen sinde kan udnyttes, og det er vel egentlig den dårligst mulige forudsætning at gå ind i en uddannelse med.

Derfor tror jeg ikke, vi bare skal lade tingene flyde videre og udsætte de nugældende ordninger, som ikke virker. Der er ingen tvivl om, at både Socialdemokratiet og SF i mange tilfælde direkte fører overbudspolitik ved at sige til folk, at de skal have højere dagpenge osv., men denne sag burde alle partier kunne bidrage med det bedst mulige til i stedet for bare at føre valgkamp på de lediges bekostning.

Denne udsættelse giver fred et stykke tid i Folketinget og for ministeren, men det hjælper ikke nogen, det ved vi jo, og den iværksættelse, som ministeren også fremhæver så smukt i sin fremsættelsestale, virker jo heller ikke. Der står, at 2.000 har benyttet sig af tilbudet, og 3.000 er kommet i beskæftigelse på grund af det. Jamen vi ved jo også, at der i mange tilfælde ganske rigtigt er dukket nogle mindre forretninger op med skatteydernes penge i ryggen. Jeg kender et helt konkret tilfælde, hvor der findes en mindre forretning, som handler med stoffer og garn og tråd i en lille by, men hvor der lige pludselig kommer en ny forretning magen til med skatteydernes penge i ryggen, og hvad bliver resultatet? Da der er gået nogle få måneder, må den dame, som oprindeligt havde forretning, lukke, fordi der ikke er plads til to, og hvad hjælper det hele så? Det er da muligt, arbejdsministeren får én ud af systemet, men